

Θά δώσει λόγο στο Θεό. Είναι αλήθεια πώς σήμερα πάλι τον «Χριστός 'Ανέστη» σά θά βγάλουν την εικόνα, αντί το τροπάρι εκείνο πού ψέλνανε πάντοτε;.. Βάσια, άκούς; σοῦ μιλῶ...

ΒΑΣΙΑΣ.—Ναί, εἴν' αλήθεια. Ἔτσι λένε τουλάχιστο. Πηγαίνετε στο σπίτι, Ὀλυμπία Γεωρόρονα.

ΛΥΠΙΑ.—Πήγαγεν σὺ σά θέλεις.

ΒΑΣΙΑΣ.—Ναί, μὰ πῶς θά σᾶς ἀφήσω μοναχή; γλήγορα θά κουβαληθοῦν ἐδῶ. Ὁ, Θεέ μου, ὁ Σάββας Γεωρόροιτις ἔρχεται!

(Ἐρχεται ὁ Σάββας· εἶναι χωρίς καπέλλο. Τὸ πρόσωπό του εἶναι σκυθρωπό, ὄγκρό, γύρω στὰ μάτια μεγάλοι μαῦροι κύκλοι. Κοιτάζει κάτω ἀπὸ τὰ φρύδια, μ' ἓνα δεξί, ἀκίνητο βλέμμα. Συχνὰ κοιτάζει γύρω του, σὰ ν' ἀκούει κάτι. Τὸ βάδισμά του εἶναι βαρὺ, ἀλλὰ παχύ. Σὰ βλέπει τὴ Λύπια καὶ τὸ δόκιμο γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τους. Μόλις πλησιάζει, ἡ Λύπια σπῶνεται καὶ γυρίζει τὸ πρόσωπο ἄλλοῦ.)

ΣΑΒΒΑΣ.—Εἶδατε τὸν Κοντράτι;

ΒΑΣΙΑΣ.—Ὅχι, εἶναι στοῦ μοναστήρι.

(Ὁ Σάββας στέκεται σιωπῶντας. Οἱ φωνές στοῦ μοναστηρίου παύουνε καὶ ἀκούγεται τὸ λυπητερὸ τροπάρδι τῶν τυφλῶν.)

ΒΑΣΙΑΣ.—Σάββα Γεωρόροιτις!

ΣΑΒΒΑΣ.—Ἔχεις κανένα τσιγάρο;

ΒΑΣΙΑΣ.—Μὰ δὲν καπνίζω. Σάββα Γεωρόροιτις. (Μὲ κλαιμένη φωνή.) Πᾶμε στοῦ δάσος!

(Ὁ Σάββας στέκεται σιωπηλός.)

ΒΑΣΙΑΣ.—Μὰ θά σᾶς σκοτώσουνε! Σάββα Γεωρόροιτις πᾶμε στοῦ δάσος, ἀγαπημένε μου...

(Ὁ Σάββας τὸν κοιτάζει προσεχτικῶς· δὴλως νὰ βροῖται μιλὰ γινίσει καὶ φεύγει.)

ΒΑΣΙΑΣ.—Σάββα Γεωρόροιτις! Μὰ τὴν αλήθεια σᾶς λένε, πᾶμε στοῦ δάσος!..

ΛΥΠΙΑ.—Ἄφησέ τον. Εἶναι σὰν τὸν Κάιν· δὲ βροῖσαι πουθενά τόπο στὴ γῆ. Ὁλος ὁ κόσμος χαίρεται καὶ αὐτός...

ΒΑΣΙΑΣ.—Εἶναι μαῦρο τὸ πρόσωπό του...τὸν λυποῦμαι...

ΛΥΠΙΑ.—Εἶναι ὅλος μαῦρος... Καλύτερα νὰ τὸν ἀπαφεύγεις. Βάσια. Δὲν καταλαβαίνεις ἀκόμη ποιὸν λυποῦσαι. Εἶμαι ἀδεοφῆ του, τὸν ἀγαπῶ, μ' ἂν τὸν σκοτώσουν, θάνατο εὐτόχημα γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ξέρεις ἀκόμα τί θέλησε νὰ κάμει· εἶναι φοβερό καὶ νὰ τὸ σκεφτεῖ κανεὶς. Εἶναι τρελός, Βάσια, ἓνας ψοθεοὺς τρελός, εἶναι δὲν ξέρω πᾶ τί ἄλλο...

ΒΑΣΙΑΣ.—(Κουνάει τὸ χέρι.) Μὰ τὰ βλέπω μονάχος μου, γιατί μοῦ τὰ λέτε...μοναχὰ πῶς τὸν λυποῦμαι, μὰ καὶ τὸν σγαίνουμαι. Μὰ, γιατί τὸ ἔκανε; Γιατί; Τί δὲν κάνουν ἢ ἀνθρώποι... Ἄχ!

ΛΥΠΙΑ.—Ἔνω μόνο μὰ ἐλπίδα, πῶς τὸ κατάλαβε ἐπὶ τέλους... Μὰ ἄν...

ΒΑΣΙΑΣ.—Τί ἂν πάλι;

ΛΥΠΙΑ.—Τίποτε, ἔτσι τὸ εἶπα. Ἦρθε καὶ σὺ νὰ σκοτεινιάσει ὁ ἥλιος.

ΒΑΣΙΑΣ.—Ἄ, καὶ σεῖς πάλι, σὰν εἰσαστε χαρούμενη, γαῶντε το, μὰ ὄχι καὶ «ἂν» καὶ «ἔτσι». Δὲ γίνεται γωὸς αὐτά:

(Ἐρονόται διάφοροι στὴ σκηνή ἀπαρτηρήτοι. Στὸ δόκιμο σταματοῦν δυὸ καροτσάκια μὲ ἀνήμπορους· εἶναι ἀνοητὸς καιρὸς πὸν κάθεται στοῦ δέντρο ἓνας κουτός μὲ δεκανίκια, κλαίει, σκουπίζει τὴ μύτη μὲ τὸ μανίκι του. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μοναστηρίου πλη-

σιάζει ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ μαζοῦ πάνωφορι.)

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΠΑΝΩΦΟΡΙ.—(Σκεπτικὰ καὶ ἀνήσυχτα.) Τοὺς ἀνήμπορους νὰ τοὺς βάλετε πὸ κοντὰ Του, τοὺς ἀνήμπορους, τοὺς ἀρρώστους. Ἄ, κυράδεξ, τί κοιμᾶστε! Ἐμπρός, εμπρός, ἐκεῖ θά ξεκουραστεῖτε. Ἐοῦ τί κάνεις, παπού; δὲν μπορεῖς, αἰ; Καὶ σὺ νὰ βάλεις πὸ κοντὰ τὰ πόδια. Σύρε, παπού, σύρε...

ΚΟΥΤΣΟΣ.—(Κλαίοντας.) Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΠΑΝΩΦΟΡΙ.—(Ἀνήσυχτα.) Ἄν, τὸν κακοῖοισι! Μὰ πῶς τόπαδες αὐτό, αἰ; Ἔλα, στάσου νὰ σὲ βοηθήσω, ἔλα... Ἔλα, σήκω πάνω! λοιπόν;

ΚΟΥΤΣΟΣ.—Δὲν μπορῶ.

ΑΓΑΒΑΤΗΣ.—Δὲν κουνᾶς κανένα ποδάρι; Γιὰ στάσου... Τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ τὸν στήσωμε ὀρθιοῦ. ἴστέου θ' ἀρχίσει καὶ νὰ χοροπηδαίει... Ἄ, τί λέξ, υπάριμπα:

(Ἀναλαμβάνει)

ΑΘΗΝΑ I. ΣΑΡΑΝΤΙΑΗ

ΣΗΜ. Στὸ προηγούμενὸ φύλλο, τὸ καταλημμιωρισμένον ἀπὸ λάθη τυπογραφικὰ, ἔφησε καὶ ὁ «Σάββας» τὸ μερικὸ του. Ἔτσι ἡ κ' ἐκβέντα του στὴ σελ. 794, στήλ. 1 παραμορφώθηκε σὲ σημεῖο πὸν κατάντησε ἀνεγνώριστη καὶ πρέπει νὰ ξανατυπωθῆ ἐδῶ διορθωμένη:

ΣΑΒΒΑΣ.—Ποῦ τὸν ἐνανούριζες καὶ τὸν ἐφρόντιζες. Ναί. Μὰ εἰμένα δὲ μοῦ φαίνεται παράξενο πῶς εἶσαι ἀδεοφῆ μου, καὶ αὐτὸ τὸ σκαίχτρο ἀδεοφῆς μου. Ἄ! Τιοῦνα; Περονόινε! (Ὁ Τιοῦνας κουνάει τὸ κεφάλι κοιτάζει ἀσυναίσθητα, δὲν ἀπαντᾷ.) Ναί, δὲ μοῦ φαίνεται καθόλου παράξενο σὰν ὅλοι οἱ τυποτένιοι ἠνοιάζουν τὸν ἐαυτὸ τους ἀδεοφῆς μου καὶ ἀδεοφῆς μου, καὶ ὅποιος μᾶθει ποῶς εἶμαι ἐγώ, πᾶει καὶ ἀγοράσει ἄσπενδο δέκα πέντε καπνικῶνες γιὰ τὸν ἀδεοφῆ. Μάθε πῶς δόκιμάσανε καὶ ἄλλοι νὰ μὲ σασομαζώσουνε. Ἔδεινε τὸν μ' ἀπῆκε, δοκίμασε νὰ τὸ κάνει, καὶ δὲν εἶνε ἀνοητὸ ἥλιος. Τὸ κακὸ εἶναι πῶς οἱ ἀδεοφῆς μου καὶ οἱ ἀδεοφοὶ μου εἶναι ὅλοι ἀνεξαιρέτως φοβιστοῦριδες!

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΩ

Ἡ σελήνη ἀστειε βοδῆμα νιστιζὸ καὶ σασοπάει σὴν Πύδαν πῆμα νιστιζὸ. Ὁ! μὲς πῆραμένον τὸ πιατὸ της θέλω καὶ πιαστὴ ἢ νιστὴ μου πεταλοῦδι θέλω. Ἄσπενδο νὰ πᾶνω καὶ ἴσως ἐκεῖ θοῦν τὰ γλυκὰ ματάκια πὸν καιρὸ ἀγαπῶ.

Θάλασσα γαλήνια... μὲ οὔτε μὲ ἀναπνῖα πέφτουν κορμασμένα τὰ λευκὰ παριά. Θέ μου! καὶ ἄς γενόνοιν κόκκινο καχόλι, καὶ θαθεῖα τὸ κῆμα τὴν ἀνῆγ ἄς μὲ στείλει ἴσως σὺ γαλάζια τὰ νερὰ καὶ θροῦ τὰ γλυκὰ ματάκια πὸν καιρὸ ἀγαπῶ.

Στέκουν μὲ καμᾶρι καὶ οἱ κορφές βουδές, μὲ τ' ἀδρὰ τὰ ἐλάτια—ξυτικὸς μορφές—

Ἄχ, καὶ ἄς τις περνοῦσα, δυνατὸς περνοῦτης, σὴν γαλήνη εἰούτη νιστιζοπαρωῖτης, καὶ ὦ! τρελλὸ μεδέσι ἀπὸ φιλή, πιατὸ, σὺ θροῦ τὰ ματάκια πὸν καιρὸ ἀγαπῶ.

Σάμος

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑ'Ι ΣΑΚΗΝ